

לחלות ועיסה אחרת המיועדת לעוגה (מא), מכיון שמקפיד שלא יתערבבו – אין הן יכולות להצטרף להתחייב בחלה, לא על-ידי הכנסתן לכלי אחד, וגם לא על-ידי פריסת מפה עליהן (מב), וכן הדין לגבי דברי-מאפה מעיסות שונות (מג).

יא. המכין עיסה כשיעור חלה על דעת לחלקה אחרי האפיה לחלקים שכל אחד מהם פחות מן השיעור (למשל, כדי לשמור חלק מן המאפה לשבת אחרת), הרי הוא חייב בחלה, ואף יכרך על הפרשה זו (מד). וגם כשהוא מכין עיסה כדי לחלקה בעודה בצק, כלומר לפני האפיה, כדי לשמור חלק ממנה לשבת אחרת, ואין בכל חלק שיעור חלה, גם הוא חייב בחלה, ואולם אז אין לברך על הפרשה זו (מה). אבל אם הוא מכין עיסה כשיעור חלה על דעת לחלקה בעודה בצק, חלק לאפיית חלות וחלק לאפיית עוגות, ואין בכל חלק שיעור חלה, הרי הוא פטור מחלה, ואפילו אם שני החלקים

תנו במ"ב ס"ק ז ובשעה"צ ס"ק ט. (מא) ועיין ערוה"ש יו"ד סי' שכט סע' יד ר"טו, דעוגת לעקאך וטארט פטורים מן החלה (עכ"פ בחלת חו"ל). ושמעתי מהגרש"ז אויערבך שליט"א, דכל שיש בו תערובת מים ואם האדם היה קובע סעודתו על עוגה זו היה חייב בנט"י, המוציא וברהמ"ז, צריך להפריש חלה בברכה אם יש בו שיעור, כמבואר בגמרא פסחים לו א, דהפטור של סופגנין הוא רק כשנאפו בחמה ולא על האש, ואף אם אין שום תערובת של מים יש להפריש בלא ברכה, עכ"ל. (מב) יו"ד סי' שכו סע' א ברמ"א. (מג) דכיון שמקפיד שלא יתערבבו, הוה כשתי עיסות שאינן מצטרפות בכה"ג, ע"ש ביו"ד, דשתי עיסות שבאחת מהן יש כרכום ובשניה אין בה כרכום, אינן מצטרפות (ועיין שד"ח מערכת חו"מ סי' יד ס"ק ה, דה"ה לענין מצה שמורה ושאינה שמורה, וי"ל דה"ה לגבי מצת-מכונה ומצת-יד ראינן מצטרפות. ומצות-יד שנאפו כל בצק פחות מן השיעור, מצטרפות יחד לכדי שיעור ע"י צירוף סל או מפה, גם אם הוא מקפיד להפריד בין מצות שלמות ללחם-משנה וכדו' לבין מצות שבורות, כי הקפידא אינה מחמת סוגים שונים של עיסות, אלא כדי להקל עליו את השימוש שאחרי האפיה, וראה גם בהערה מד. אבל מי שמקפיד לאפות מצות מצוה בע"פ אחרי חצות, ודאי די"ל דאין הן מצטרפות לכדי שיעור עם המצות שנאפו לפני ע"פ, כי כבר משעת לישא הוא מקפיד שלא יתערבבו, והוה כבצק של שני אנשים, יו"ד סי' שכו סע' א, ופטורים מן החלה). ושמעתי מהגרש"ז אויערבך שליט"א, דאף אם בשעת לישא העיסה יש קפידא, אבל אם לאחר אפיה אין קפידא, הסל מצרפן. אבל לא סגי להצטרף במה שאין מקפידים בהגשת מיני המאפה לאורחים יחד על צלחת אחת, ואפילו אם הם מעורבים בסל אחד, אם צורותיהם שונות וגם חלוקים קצת בטעם, מסתבר שזה מפני שרק סומכים על זה שהם ניכרים, וחשיב כמקפיד על תערובתן, אלא צריך שלא תהיה שום קפידא שלא לערבבן יחד, ואז זה נחשב שאינו מקפיד וכמין אחד, עכ"ד. (מד) עיין יו"ד סי' שכו סע' ב, דדוקא לחלקה בבצק הוא דפטור. (מה) ע"ש בפ"ח ס"ק ב, ולכאורה משמע שם לדעת המעדני מלך, שאם מחלקים את העיסה שלא לאפות עכשיו הכל, דפטורה מחלה, וע"ש גם לדעת הבית אפרים, שאם מחלקים את העיסה באופן שלא יבואו אח"כ לידי צירוף לעולם, שאז היא חלוקה המתקיימת ופטורה מהפרשת חלה. ואולם עיין בביאור הגר"א שם ס"ק ז, דדוקא לאנשים הרכה פטורה, אבל לדידיה חייבת, ועיין גם בחזו"א יו"ד סי' קצח ס"ק ג, דדוקא בעושה עיסה לחלקה בצק, היינו לחלקה ולהקפיד על תערובתן אחר החלוקה הוא דפטור, אבל אם אחר החלוקה נמי אינו מקפיד על נשיכתן זו בזו חייב, ע"ש, ועיין גם מלוא העומר, לקט העומר, פ"ז סע' ג ובהערה ט, שמדברי

מיועדים לאפיית עוגות, אם אמנם הוא מקפיד שלא יתערבבו שני החלקים זה בזה, כי הוא עושה מהם שני סוגים שונים של עוגה, הרי הוא פטור מחלה (מ).
 בית-חרושת לדברי מזון או מאפיה המכניס עיסה גדולה כדי למכור את העיסה בכמויות קטנות מן השיעור המתחייב בחלה, חייבים הם להפריש חלה מעיסה זו, ואף יברכו על הפרשה זו (מ).

יב. ונוהגים ליטול כזית (מח) מן העיסה, או מן המאפה, למצות חלה (טט), ומברכים "... אשר קדשנו במצותיו וצונו להפריש חלה" (י), ואחרי הברכה קורא שם ואומר: "הרי זו חלה" (יא). ומכיון שבזמן הזה כל עיסה טמאה היא, ועל-פי רוב גם הכהנים אשר להם זיכתה התורה את החלה, טמאים הם, אין לנו אלא לשרוף (נב) את החלה (ג), ואסור לזר (מי שאינו כהן) ליהנות מחום אש שריפתה (נד), אבל מותר לתתה לכהן כדי שהוא ישרוף אותה, גם אם יהנה מחום האש (נה).

האחרונים נראה שחייב בכה"ג, אלא דלענין ברכה יש להחמיר, ע"ש, וכן שמעתי מהגרש"ז אויערבך שליט"א. (מח) עיין חזו"א יו"ד סי' קצח ס"ק ג; וגם לדעת הר"ת דאזיל בתר מעיקרא ולא בתר מחשבה, עיין יו"ד סי' שכט סע' ג ובש"ך ס"ק ה, שאני התם דבעצם עשה עיסה עבה שחייבת בחלה אלא שברצונו לטגנה, בזה אמרין שחייב בחלה, אבל בני"ד פטור מחלה, דכיון שעשאה לחלקה, הרי היא מחולקת מעיקרא, עיין פסקי חלה לרשב"א שער שני (ב), ומתורצת בזה קושית המשנה ראשונה פ"ק דחלה מ"ז (וט"ס שם, במקום פטורה צ"ל חייבת). (מ) דהוה דומיא דנחתום שעושה עיסה...לחלקה דחייבת בחלה, יו"ד סי' שכו סע' ב, שאם לא תימכר יעשנה פת, ע"ש בביאור הגר"א ס"ק ו, וכן שמעתי מהגרש"ז אויערבך שליט"א. (מח) ושמעתי מהגרש"ז אויערבך שליט"א, דזה רק במפריש מעיסה גדולה, אבל הבא לתקן רק לחם אחד או מצה אחת שלקח מכמות גדולה שכבר נתחייבה בחלה (כגון הקונה לחמניה אחת מן החנות), מסתבר דסגי בכשעורה ואין צריך כזית (עיין יו"ד סי' שלא בביאור הגר"א ס"ק לה, שמקשה מה החילוק בין תרומה לחלה, דבתרומה נקטינן — חטה אחת פוטרת את הכרי). (מט) יו"ד סי' שכב סע' ה ברמ"א. (י) שם סי' שכח סע' א. (נא) ע"ש ברע"א. (נב) שם סי' שכב סע' ה ברמ"א; ואין לשרוף את החלה בתנור שאופים בו, דכיון שהחלה אסורה לנו, נמצא שהתנור בולע מן האיסור, ועיין או"ח סי' תנו בדרכי משה ס"ק ה, ויו"ד סי' שכב סוסע' ה ברמ"א, וע"ש בש"ך ס"ק ח, ומש"כ לשרוף את החלה בתנור שאופים בו, היינו שמשליך את החלה לחוך האש שבו. (נג) ואם כי תרומה טמאה וחלה טמאה מצותן בשריפה ואסור לבטל מצותן, עיין תמורה לג ב וילד א (וע"ש ברש"י ד"ה כל הנשרפין ובגליון הש"ס שם), וכל הנשרפין לא יקברו, אלא דאם אי-אפשר בשריפה, כמשקין, אז מצותן בקבורה. עיין שו"ת מהר"י שטייף סי' רעו, דבשעה"ד יש לכרוך החלה פעמיים בנייר (כדי שלא תתבזה, וי"ל דכהיום שמשתמשין בשקיות ניילון אין החלה מתבזית אפי' אינה כרוכה פעמיים), ושוב מכניסה כפח הזבל..., אבל מצות שריפה לא קיים. ועיין שו"ת מנחת יצחק ח"ד סי' יג, דודאי צריך לשרוף, אבל במקום שאי-אפשר, יאמר שיחול שם חלה רק על פחות מכזית (ע"ש בשם המהר"א, דאין מצות שריפה בפחות מכזית), ויעטפה בנייר ויכניסה לפח הזבל, ע"ש. ואולי יש להוסיף, דכהיום ששורפין כל האשפה, מקיים בזה מצות שריפה, אם אמנם מכניס את החלה לחוך שקית ניילון שלא תבוא לידי בזיון עד שעת השריפה. ועיין חזו"א דמאי סי' טו ס"ק א ד"ה ועל דבר, דאנו נוהגים להקל בקבורה מפני שטורח עלינו שריפתן וחיישינן שמא אתו עלה לידי תקלה. (נד) יו"ד סי' שכב סע' ה ברמ"א. (נה) כדי תרומה טמאה. ע"ש סי' שלא סע' יט ברמ"א.

סימן קב

בענין הפרשת חלה מעיסה שדעתו לחלק ממנה לאחרים אחר האפיה

בס"ד, ירושלים עיה"ק ת"ו, יום ד' בא' ה' שבט תשמ"ז לפ"ק.

שוכטו"ס א"כ הרה"ג חו"ב טובא כש"ת מזה"ר דוד שוימער שליט"א מז"צ פעיה"ק ת"ו.

אחדשה"ט ושתי"ה כראוי, הגה מחמת רוב טרדותי לא היה אפשר לי לעיין בבירורי איזה שאלות להלכה למעשה אשר מסר לי כב"ת, והגני בזה רק בדבר הלכה אחת כדלהלן:

וז"ל השאלה: אשה לשה חלה כל ערש"ק שיעור חלה, כדי שתוכל לברך, ודרכה לשלוח מהעיסה זו חלות לבני ובנותי מכיון שא"א לה לאכול כל העיסה, אי שפיר למיעבד הכי, וכתב באריכות בבירור הילכתא דא ומטיק דכל כה"ג הדין דמפריש בלא ברכה ע"כ.

הגה כי כן מצאנו להדיא, בהשו"א אר"ן לצי (מהגאון הצדיק קאזוגלוב שכחז שם (סי' מ"ט) באמ"ע החשובה ואעתיק לכוני כי הספר אינו נמלא כ"כ, וז"ל: ובהאי ענינא מסופקני לפי"מ דקוי"ל להלכה דעושה עיסה ע"מ לחלקו צ"ק פעורה הכ"ד לחלק לאחרים וכמ"ש כל רבנותינו האחרונים ז"ל, איך הדין אם דעתו לחלקו צ"ק, אך שאינו נותן לאחרים עד לאחר האפי' אם זה חשוב ע"מ לחלק, וזה מצוי הרבה פעמים דבע"כ אופס חלות ושולח מהם חלות לבני הדר באותו העיר או לחתנו שאין סומכין על שולחנו, ובכ"א לצדו אין שיעור חלה, ומחלקה לחלות קודם אפיה, אך שולח להם אחר אפיה, וזה מפורש בעור ורמ"א (סי' שכ"ז סעי' ד') דאפילו אדם אחד העושה עיסה ע"ד לחלק לאחרים פעורה, ובצ"י שם מפורש אפילו לבני ביתו וכו', והנה (במתני' פ"א דחלה מ"ז) נחתום שעשה שאור לחלק חייב בחלה, פי' שדעתו אם לא ימלא קונים שיעשה עיסה ואופה אותה כולה כאחת עכ"ל, וקשה אפילו לא יאפנו כולו כאחת, אם לא ימלא קונים צבעת היותו צ"ק, רק אחר אפיה, א"כ אין דעתו לחלקו צ"ק וחייבת, וע"כ כיון דבאמת מחלקה לחלקים בהיותה צ"ק, רק דלא יתן לאחר עד מחר, אפילו זה חשוב ע"ד לחלק ופעורה, לפי"ז ל"ע על מה סומכין העולם שאופין שיעור חלה מלמאס ושולחין ממנו לאלוהיהם הדרים

באותו העיר, והם גיליס צ"ק ככל שצ"ע, וא"כ דעתם לכך צעטת גלגול, וא"כ היאך מצרכין על הפרשת חלה כיון דהוי ע"ד לחלק, ולע"ד ראוי להזהיר ע"ז שאם אין בחלקם הנשאר אללם צשיעור חלה יפרישו חלה בלא ברכה, עכ"ל.

וא"כ חזין דכבר קדמוהו רבנן בזה, וגם צעיקר הדבר שכחצ צביאורו, מה שיש להעיר כיון דעיקר מלוא הפרשת חלה הוא אחר שנעשה גלגול, א"כ אם דעתו לחלק אחר בגלגול אף שדעתו לחלקו לעלמו, ד"ל שיהיה חשוב דעתו לחלק, כבר עמד בזה בהשו"א בית אפרים (סי' ס"ט), בזה ג"כ כתב באריכות צ"ק אר"ן לצי שם, וגם אני צעניי צספרי מנחת יצחק (ח"ו סי' קי"ז וח"ח סי' מ"צ) נגנתי צקלח עניינא הנוגעים לזה עיי"ש.

אמנם צספרי שם הבאחי את דברי החזון איש (ה"ל חלה סי' קל"ח) והוצא ג"כ צדברי צב"ת, שכחצ שם דחלוו אם מקפיד על תערובתם אחר החלוקה, ויש חילוק בין אדם אחד לצי צני"א, דהתם אדם אחד לא מקפיד על תערובתן אחר החלוקה, וחסם צי צני"א מקפידים אחר החלוקה, וצ"כ אם ידוע שמקפיד גם צאדם אחד פעירה, ואם ידוע שאינם מקפידים גם צבי צני אדם חייבת עיי"ש.

והנה כגודע צצין הרבה צני ישיבה נחקבל עפ"י הרוב פסקי החזון איש, ולכן הנוכח כן יש לו על מי לסמך, אבל לכתחילה צודאי שכדאי להקפיד שלא להכנס בכלל ספק צרכה, וישתדל ללוש עיסה גדולה כל כך שיבאר אלל המפריש כשיעור חלה וכמ"ש בהשו"א אר"ן לצי כנ"ל.

כמ"כ היו למראה עיני הצירור הלכה צענין עלטול שעונים עם סוללה (צאטרי), וראיהו שנו"ע צענין זה צחריפות וצצקולוח כדרכה של הורה, וכאשר שלע"ע הניו מוערד מאוד, אקור צעז"ה צל"ע אם יהי צאפשרי צהזדמנות הקרובה להשיצ על דבריו צזה.

והניו צזה דושה"ע וחוחם צכל חוחמי צרכות יצחק יעקב ווייס

משנת שרת בנימין

א שאלה המנהג בקצת מקצות בע"ש עושה נחרתם ישראל או נכרי עיסה גדולה ובאות הגשים ולוקחות סמנו כד אחת כדי שיעור חלה וכל אחת נוסלת חלה מעיסה שלקחה היא מהנחרתם גם בחתונות עושין עיסה גדולה והנשים כל אחת לוקחין מהעיסה כשיעור חלה ומפרשת כד אחת חלה ואח"כ מערבין הכל יחד ועושין סן הכל לחם גדול . אי שפיר למעבר הבי דאיכא למיטר מאתר שנלושה כל העיסה בבת אחת די לה בחלה אחת וחלה אחת פוטרת כל העיסה או לאו :

התשובה יראה דאין לפקפק על מנהג זה בנחרתם ישראל כיון דמתחילת הלישה היה דעת הנחתום לחלק העיסה ולמכור לבמה חלקים הוי כאלו לש כל חלק וחלק בפני עלמו ולכך יכולין להפריש מכל חלק בפני עלמו דאמרי' בירושלמי אמר רבי יוחנן העושה עיסה ע"מ לחלקה בלק פטור מן החלה פי' ע"מ לחלקה בלק פחות משיעור חלה לכל אחד אלמא אע"ג שבטעת הלישה היה כדי שיעור חלה כיון שבדעתו היה לחלק פטור מן החלה כאלו מהחלה לש פחות משיעור דלאו בלישה תליא מילתא אלא בדעת בעל הלישה והשתא נראה דק"ו בנדון דידן דהחם אמרינן דמועיל מחשבתו להק' ולהפקיע מחיוב חלה כ"ש בנדון דידן שיועיל מחשבתו להחמיר ולהביא לידי חיוב ולומר כיון שדעתו היה לחלק לבלק הוי כל בלק ובלק גלוש בפני עלמו וחייב כל אחד ואחד ליטול חלה מן בלק שלו מאחר דיש בו כדי שיעור חלה ואע"ג דריש לקיש פליג החם עליה דר' יוחנן מ"מ רוב הפוסקים פסקו כרבי יוחנן ואע"ג דההיא דר' יוחנן מוקי לה בירושלמי באינש דעלמא ולא בנחתום משום דתנן במשנה

דמסכת חלה נחתום שעשה שאור לחלק חייב בחלה נראה דלחומר דוקא יש לחלק בין נחתום לאינש דעלמא וכדאמרינן החם שאם לא ימלא מי שיקנה ממנו נותן דעתו לאפות פת והלכך כיון דדעת נחתום הכי והכי אזלינן לחומרא לחייבו בחלה אבל בנדון דידן ליכא לחלק בין נחתום לאינש דעלמא ולהקל דכיון דדעת נחתום הכי והכי אזלינן לחומרא החם והכא . החם אמרי' שמא לא ימלא מי שיקנה ויאפה הכל בבת אחת לעלמו והכא אמרינן שמא ימלא קונים הרבה ויחלק לכל אחד כדי שיעור ועוד ראייה מבטל תרומת הדשן סי' ק"ץ שכתב שיש ליטול עיסה לשאור קודם שיטלו החלה ולהשהות אותו שאור כדי להתמיץ בו עיסה אחרת כדי שיהיה מחיוב על חיוב ע"כ . והתם ודאי אין חילוק בין אינש דעלמא לנחתום והשתא מה מועיל זה מאחר שנלושה העיסה בבת אחת אפילו אם יקח לשאור קודם שיפריש מ"מ אח"כ כשיפריש החלה מהעיסה הנשאת יפטר גם זה שלקח לשאור בכל מקום שהוא שהרי לא בעינן מן המוקף היכא שנלושה בבת אחת מדאמר שמואל צפ"ק דבינה חלת חולה לארץ אוכל והולך ואחר כך מפריש וכמו שכתב הרא"ש שם ומביאו צ"י צטור י"ד סימן שכ"ג אלא על כרחך לריבין אגתנו לומר שאני הכי בדעתו תליא מילתא וכיון שדעתו היה מתחילה ליקח עוד לשאור ולחלקו מהעיסה הנשאת הרי לא נכנס מעולם בחיוב אחד וכאלו גלוש בפני עלמו וילא לנו מזה שאפילו החם בתרומות הדשן דמה שמפריש לשאור מסתמא אינו כשיעור חלה ואלו היה גלוש בפני עלמו היה פטור מחלה ולא תהא חיובו רק משום שנכנס עם עיסה גדולה בשעת לישה ואם"ה לא יפטר באותה חלה שמפריש מעיסה גדולה ק"ו בנדון דידן שיש בו שיעור חלה

אריך שכרין

שצדין הוא שלא יפטר בחלה אחת הלא יפריש מכל צלק בפני עלמו ולא דמי לבתי עיסות שנלוכו כל אחת בפני עלמה ובכל אחת יש בה שיעור חלה שחלה אחת מפרישין על סתיון כמ"ש בטור י"ד סימן ככ"ה דהתם ודאי אין היסוד להפריש מכל אחת בפני עלמה הלא שאם רולה להפריש מזה על זה רשאי ואין הכי נמי אם רולה להפריש על כל אחת בפני עלמה הרשות בידו ועדיף טפי ועוד דהתם מיירי דשתי העיסות הן של אדם אחד ולכן הברירה בידו להפריש אחת או שתיים אבל צנזון דיון דמחלק העיסה לכמה נשים לא בגי דלא להפריש כל אחת ואחת בפני עלמה מ"מ ילא לני דהין שאין למחות ביד הנשים הקונות עיסה מן הנחתום ישראל וכל אחת נוטלת חלה משלה בפני עלמה אם הוא כשיעור חלה ואדרבא צריך לקיים ולהחזיק מנהגן כדי שצקל בלא טירחא הוכל כל אשה ליקח חלה בכל ע"ש שכבר נהגו ליטול חלה בכל ע"ש ע"פ הירושלמי דמסכת שבת א"ש הרה"שן חלתו של עולם וכו' וגרמה לו חוה וזה לפיכך נחסרה מנות חלה לאשה כו' ואם נע"יח לנשים ליקח קמח וללוש ולאפית שמא מה"ך זה תנית ותבטל המלוה לכן יש להניח אותן במנהגן אלל נחתום של ישראל :

כרוסה גדולה כדי שיעור בצביל אותה פרוסה חייבת בחלה ולכן יב למחות ביד הנשים שלא ליטול מאותו לחם רק חלה אחת :
אבל מה שנהגין ליקח צק מן נחתום נכרי ומפרישין ממנו חלה זהו ודאי טעות גמור והוי צרכה לצטלה מיכיס דקיון דבשעת גילגול היחה של נכרי לא נהגי מה שנותן או מוכר לישראל אחר הגילגול יכ"הן צפ"ג דמסכת חלה נהנה לו במהרה עד שלא ילגל חייב ומשגלגל פטיר ואע"ג שהנכרי לש העיסה מתחלה הדעתא למכור אותו לישראל לא מהני דעתא לענין זה ויש לבטל המנהג הנלע"ד כחבתי :
 גאוס הקטן בניסין אהרן צ"ר אברהם סלניק ז"ל

ב שאלה הא דניהגין להתחיל לתקוע כו"ח אצול באיזה יום ראוי להתחיל אי ביום א' דר"ח או ביום שני שהוא עיקר ר"ח כי בקצת קהילות נוהגין להתחיל ביום ראשון ובקצת קהילות נוהגין להתחיל ביום שני סמני שהוא עיקר ראש חודש ובו מתחילין לפנות ימי החודש :

תשובה יראה להתחיל ביום ה' דר"ח אלול וכן כתב מורי הגאון מהר"ר שלמה לוריא צהדיא וגראה להציא ראי' ממה שכתבו הרא"ש והמרדכי במסכת ר"ה וטור ה"ח צסימן תקפ"א שמה שמתחילין לתקוע צר"ח אלול הוא פ"פ המדרש דפרקי ר"א דהניח צר"ח אלול אחר הקב"ה למשה עלה אלי ההרה שאז עלה לקבל לוחות אחרונות והעבירו שופר במחנה משה עלה להר וכו' ע"כ : מהא שמעינן דיש להתחיל לתקוע ביום שעלה משה להר וע"כ ל"ל שביום ראשון דר"ח אלול עלה משה להר באחרונה מדתניא בסדר עולם צי' צתשרי הוא י"ה נתרלה המקום בשמחה לישראל ואמר סלחתי כדצרך ואותו היום ירד משה והלוחות בידו והכי אמרינן נמי בצדק יש נוטלין בשלמא יו"כ יום סליחה יום שנתנו צו לוחות אחרונות ומדיום ירדתו היה ציו"ד בתשרי יום עלייתו צא' דאלול היה שהוא ל' אב דאי בשני דר"ח אלול לא מלינו מ' יום כלים ציו"כ שהרי אלול לעולם חסר ולא מצעי לפרש"י בצדק ר"ע ובחומש פרשה כי תשא דבטינן ארבעים יום שלימים עם הלילות וא"כ אליציה ודאי לא מלינו ארבעים

אמנם מה שנהגין בחטונות שעושין לחם גדול שמניחין אותו על השלחן בשעת הדרשה שממנו לוקחים חלה הרבה נשים כל אחת בפני עלמה אע"פ שכל אשה נוטלת עיסה כדי שיעור מ"מ כיון שמתחלה לשו הכל בבת אחת ואחר כך בשאופין חוזרין ומערבין ועושין מן הכל לחם אחד אין להפריש רק חלה אחת על כל העיסה ואף ע"פ שהמנהג של אחר הדרשה שולחין לכל אחד חתיכה פרוסה מאותו לחם אל ביתו וא"כ בשעת לישה היה דעתו לחלק אפ"ה לאו מידי הוא דדוקא על מנת לחלק צלק קאמר ר' יוחנן ולא ע"מ לחלק פרוסה כמו שכתב צ"י ואפי' לדברי הסמ"ג דלא מחלק בין צלק לפרוסה מ"מ היינו דדוקא בשמחלק לכל אחד כשיעור חלה אבל פחות משיעור חלה כמו שנהגין לשלוח פרוסה קטנה פשוט הוא דלא ואדרבה היה נראה לפטור אותו לגמרי מחלה דזה הוא ממש כר' יוחנן אלא כיון שהמנהג שבעל סעודה מניח לעלמו